

Poprvé na Islandu aneb Na sever – a na jih!

CESTOVÁNÍ PO JIŽNÍ POLOVINĚ OSTROVA

O Islandu bylo už napsáno mnohé a skoro všechno lze shrnout do lakonického konstatování, že je to opravdu velmi zvláštní země. Hned od začátku. Když přilétáte v létě pozdě v noci a během letu vyjde slunce, zarazí vás to, i když zeměpisu rozumíte. Pocit něčeho nepatřičného vás nepřejde ani cestou z mezinárodního letiště v Keflavíku na začernalých pláních lávového písku. Udiví vás ničemu nepodobný zvuk, který vydávají ptáci nad vaší hlavou, jakkoliv si logicky odůvodníte výskyt endemických druhů.

Černé pláže u Dyrhólaey

Island překreslený na papír také klame. Zprvče méně detailní mapy přispívají k šířeni pověry, že existuje jen jedna silnice po obvodu ostrova. To je doopravdy ta hlavní, ale asfalt je na Islandu přece jen víc, takže se dá po frekventovaných částech docela úspěšně jezdit obyčejným osobákem, zejména na jihozápadu. Nikdy ovšem příliš hluboko do vnitrozemí.

Zadruhé je na mapách zavádějící počet měst. Malé tečky bývají obvykle vesnice, kdežto tučné červené puntíky značí větší města. Na mapě Islandu mají ovšem právo na svůj puntík i obce o hodně menší, protože podle evropských měřítek by jinak na žádný možná ani nedošlo. A tak zjistíte, že třeba Vik, který podle mapy vypadá jako zásadní jižní konurbace, je na první pohled ve skutečnosti benzinová pumpa s obchodákem a nevelký shluk garáží a rodinných domů okolo.

Něco podobného platí i o Reykjavíku. Město je obstojně rozlehlé, ale na jeho mapě jsou i ve zvětšeném výseku centra ze tří čtvrtin uličky nízkých domů, které by Pražák mohl přiblížit nejspíše jako „něco na způsob starých Střešovic“. Opravdové jádro centra přejdete za pět minut.

Před dveřmi rustikálního úřadu předsedy vlády si hrají děti a při troše štěstí a pozornosti si po půl hodině začnete na ulici všimnout lidí, které potkávejte podruhé. Je to skvělé – k načerpání atmosféry hlavního města Reykjavíku stačí a přitom se obejde bez vedlejších příznaků v podobě dopravních zácp nebo zvýšené kriminality, které jinak obvykle doprovázejí místa, kde žije příliš mnoho lidí dohromady.

Zubatá krása

Islandem rezonuje vřelý vztah ke koním a také k alkoholu, oboje v nejlepší sebedestruktivní tradici krvavých vikingských ság. Stručně a výstižně to ilustruje syrová historka, kterou vyprávěla Soley, pětadvacetiletá obyvatelka koňského ranče: „Každý rok při slavnostech někdo